

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593445872.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Som Følge deraf kom jeg strax i Kamp med dem, der nu vilde tage sig af os - thi en Mand kan nok blive ulykkelig, uden at Verden bryder sig om ham; men han kan ikke døe uden at vække Opmærksomhed, og ofte følger hermed Deltagelse for de Efterlevende. Der viste sig en Formynder for hver af os, og et Par Slægtninge kom tilstede ligesom fra Luften. Det opdagedes snart, at der var en Familie-Stiftelse eller et Legat, hvortil min Søster havde Adkomst, og hvorved der materielt var sørget for hende. Saa var der ikkun mig at bryde sig om, og det blev efter lange Beregninger endelig godtgjort, at der ud af Boet kunde regnes paa en lille aarlig Sum, som endog med Tiden vilde blive noget forøget. Der var altsaa nu intet Andet at bestemme end det Vigtigste: hvorledes min Søster skulde opdrages. Det blev først vedtaget, at hun om mulig skulde anbringes hos Valdemars Forældre ; men det vilde jeg ikke, fordi der var for mange Drenge, og fordi hun blev for nær ved den Gaard, vi havde mistet. Jeg havde ingen Magt til at gjøre min Villie gjældende; men der er alligevel en indre Magt hos Den, hos hvem en Afdød er tilstede, og Folk give efter for den, naar ikke netop deres egen Fordel staaer paa Spil. Man spurgte, hvad fornuftigt Forslag jeg da kunde gjøre; om jeg ønskede, at hun tilligemed mig kom i Huset hos Bryggers og blev sat i en kjøbenhavnsk Pigeskole. Nei, men jeg forlangte, at der ikke maatte være Vand imellem os, saa at Is eller Storm ikke skulde hindre os fra at komme sammen, og jeg bad om, at der maatte blive skrevet til den 50 Dame, som hidtil havde opdraget hende, og at det maatte blive forsøgt, om de kunde blive sammen. Hun kom strax reisende og var villig til Alt. Hun anviste ogsaa en Gaard paa Sjælland, hvor de Begge kunde finde et Hjem, og hende troede jeg. Alt Fjendskabet, som vi bestandig havde viist hinanden - eller rettere, som jeg havde tvunget mig selv og tildels hende ind i - var nu ophørt, uden at vi dog talte videre sammen. Men forinden vi skiltes, greb hun en Leilighed, da vi stødte sammen ene, og sagde: »Axel, det glæder mig, at De har viist mig Tillid. De er nu Familiens Hoved, og jeg vil i Tiden staae Dem til Ansvar for Deres Søster.« Om saa mit Hjerter havde ligget aabent for hende, kunde hun ikke have valgt sine Ord rettere til at gjøre Indtryk paa mig og lade mig trygt skilles fra dem, skjøndt det forekom mig, at jeg slap altfor let fra det Hverv, Fader havde lagt paa mig.